

оногозъ само челѣка, който да мя обыча тол-
козъ щото да убіе враговетѣ ми; крѣвожадна
сѣмъ азъ!

— Кого трѣба да убійжъ?
— Твърдѣ добръ; нито Мекреди не бы ся от-
говорилъ по-добръ; Каква дивость въ черныѣ ти
очи, въ отвореныѣ ти ноздры, на бѣлыѣ ти и
остры зѣбы! А, пріятелю мой Джиме, на какво
щѣхъ да ся изложжъ, ако ся нѣкога оженихъ за
тебе?

— Името на врага ти, Аннито.

— Наистина, готовъ ли си да го убіеши не-
милосердно съ истинскій ножъ? Ахъ, безцѣнный
ми Джиме, дако го направиши, твоя сѣмъ, закле-
вамъ ти ся.

— Ще го убійжъ, Аннита, по честно. Ще ся бій-
мы на дуель като двама благородны джентлимены
и ще го убійжъ за любовь-тѣ ти.

— Заклеваши ли ся като благороденъ и въ
честь-тѣ си?

— И на вѣрата си и на честь-та си ся за-
клевамъ.

— Аннита ся покѣса отъ смѣхъ.

— А, пріятелю мой, тѣй трѣба челѣкъ да о-
быча. Твоята преданность мя омайва; тя е както
трѣба да е: малко высока и малко глупа. Но не-
щѣ да я изложжъ на жестока испытня. Джимъ, ще
сѣмъ най-злополучна отъ сичкыѣ жены, ако не
ми дадешъ единъ бѣлъ папагалъ.